

civil unrest

εφημερίδα τοίχου

τεύχος #02
Νοέμβριος '13

Για τις απεργίες και το ξεπέραςμα των ορίων τους

Τους τελευταίους 3 μήνες στα μεγαλύτερα ελληνικά πανεπιστήμια (ΕΚΠΑ, ΕΜΠ, ΑΠΘ, Πατρών, Κρήτης) εξελίσσεται ένας ανυποχώρητος και πολύμορφος αγώνας από τους διοικητικούς υπαλλήλους, με αφορμή τις 1.349 απολύσεις που όρισε ο υπουργός παιδείας Κ. Αρβανιτόπουλος. Οι διοικητικοί υπάλληλοι έχουν επιλέξει ως βασικό μέσο πάλης για αυτόν τον αγώνα την απεργία. Η απεργία λοιπόν, ως ένα από τα πιο δυνατά "όπλα" της εργατικής τάξης έχει βοηθήσει και προωθήσει παρά πολλούς εργατικούς αγώνες στην ιστορία του ταξικού ανταγωνισμού, ασκώντας τεράστια πίεση στο κεφάλαιο και στο κράτος, αμφισβητώντας παράλληλα την ίδια την καπιταλιστική παραγωγική διαδικασία. Παρόλα αυτά βλέπουμε ότι το τελευταίο διάστημα γίνεται μια προσπάθεια υπονόμησης των απεργιών, είτε από το κράτος είτε από διάφορα κοινωνικά κομμάτια που τις θεωρούν "ξεπερασμένες". Γιαυτό το λόγο, θα παραθέσουμε μερικές δίκες μας σκέψεις πάνω στο θέμα.

Ξεκινώντας, αντιλαμβανόμενοι ότι μια ανταγωνιστική διαδικασία, όπως η απεργία, οφείλει να γνωρίζει και να μαθαίνει από την ιστορία της, παρακάτω γίνεται μια αναφορά σε αντίστοιχες απεργιακές κινητοποιήσεις τα τελευταία 2 μόνο χρόνια στην Ελλάδα.

Χαλυβουργία: επέμβαση από τα MAT μετά από 9 μήνες απεργία.
Εργολαβικοί ΑΠΘ: επέμβαση από τα MAT μέσα στο πανεπιστήμιο
Απεργία Μετρό: Επιστράτευση και επέμβαση των MAT σε αμαξοστάσιο
Απεργία ναυτεργατών: Επέμβαση από τα MAT στο λιμάνι του Πειραιά
Επ' αόριστον επιστράτευση καθηγητών, επειδή απλώς κήρυξαν απεργία.

Και στον αγώνα των διοικητικών, το υπουργείο δημιουργώντας μια πλατφόρμα στο διαδίκτυο (όπου καλεί όλους τους διοικητικούς να απογραφούν, ώστε να επιλέξει τους πιο "άχρηστους"), προσπαθεί ουσιαστικά να παρακάμψει και να απαξιώσει πλήρως την απεργία ως μέσο πίεσης και αγώνα.

Ένα πρώτο σημείο που θεωρούμε ότι θέλει προσοχή είναι η ρητορεία του δικαιώματος στην απεργία. Αρχικά μπορούμε να δούμε ότι η κυριαρχία χρησιμοποιεί αυτή την ρητορεία πάντα με το συμπληρωματικό της, δηλαδή το δικαίωμα στην εργασία. Έτσι πιέζοντας, απειλώντας, εκφοβίζοντας ή και εξαγοράζοντας μερικούς εργατές (τους γνωστούς απεργοσπάστες), "νομιμοποιείται" και καταφέρνει να σπάει τις απεργίες, καθώς εμφανίζεται ως υπερασπιστής των "αδικημένων" που θέλουν να δουλέψουν. Όμως αν μια απεργία δεν είναι συλλογική, μαζική, σταματώντας συνολικά την παραγωγική διαδικασία, δεν μπορεί να ασκήσει πίεση και να είναι αποτελεσματική. Τον ίδιο ρόλο μέσα στα πανεπιστήμια θεωρούμε ότι έχει και η ΔΑΠ, της οποίας αντιπρόσωποι βγαίνουν στα κανάλια (πλέον και στους δρόμους! Το είδαμε κι' αυτό!) και κλαιγονται ότι έχουν το δικαίωμα και θέλουν να κάνουν μαθήματα.

Το αυτόνομο σχήμα π/μ είναι καρπός της ανάγκης που νιώθουμε να επικοινωνήσουμε, να συνδιαμορφώσουμε, να αυτοπροσδιοριστούμε πολιτικά τόσο σε επίπεδο λόγου όσο και σε επίπεδο δράσης και όλα αυτά χωρίς να αποκοπούμε από τον κοινωνικό μας χώρο που είναι το πανεπιστήμιο και ειδικότερα η σχολή πολιτικών μηχανικών. Αντιθέμενοι στην κυρίαρχη οπτική (που αναπαράγεται ραγδαία τόσο εντός όσο και εκτός του πανεπιστημίου) η οποία καθημερινά προσπαθεί να μας πείσει: "χέστους όλους, αγωνίσου για πάρτη σου, κοίτα τις σπουδές σου και μόνο, μπάς και βρεις καμια δουλειά" θεωρούμε ότι οι ατομικές λύσεις είναι προ πολλού ξεφλημένες, μάλλον στρουθοκαμηλισμοί μπροστά στο μέλλον που μας ετοιμάζουν και στο παρόν που ήδη ζούμε.

Συγχρόνως πολλοί καλοθελητές των δικαιωμάτων επικαλούνται και εμμένουν στην απεργία ως δικαίωμα, τρέχοντας πίσω από νομικές και δικαστικές διαδικασίες*. Έτσι όμως πολύ εύκολα αποπροσανατολίζονται και ξεχνάν την ουσιαστική μορφή που πρέπει να έχει μια απεργία. Γιατί το πραγματικό διακύβευμα δεν είναι η νομιμότητα της αλλά οι όροι που προσφέρει στους απεργούς να αντισταθούν και να συγκρουστούν στον συνεχή ταξικό ανταγωνισμό. Έτσι κινήσεις όπως αυτές των πρυτανικών αρχών που επικαλούνται νομιμότητα και ανοιχτά πανεπιστήμια, μόνο ως άτοπες και απεργοσπαστικές μπορούμε να τις χαρακτηρίσουμε.

Χαρακτηριστικά στο κάτω-κάτω είναι όλα τα παραπάνω παραδείγματα για το πόσο διατίθεται το κράτος να κρατήσει το πρόσωχημα των δικαιωμάτων, και το πως κινείται όταν ορισμένες απεργίες γίνονται όντως επικίνδυνες.

Και εδώ ανοίγει το ζήτημα κατά πόσο οι απεργίες σήμερα είναι "ξεπερασμένες" ή μπορούν να επιφέρουν αποτελέσματα και νίκες για το εργατικό-ανταγωνιστικό κίνημα. Σίγουρα η θέση από την οποία μιλάμε σήμερα είναι πολύ πιο δύσκολη απ' ότι πριν μερικά χρόνια. Η οικονομική-καπιταλιστική κρίση, η υποχώρηση του κράτους πρόνοιας-δικαίου και η έξαρση της φασιστικής ιδεολογίας κάνουν κινήσεις αντίστασης να δείχνουν αδύναμες - ειδικά όταν αυτές κρέμονται πάνω σε γραφειοκρατικές-συνδικαλιστικές ηγεσίες και είναι μονοήμερα ή διήμερα πυροτεχνήματα.

Όμως όταν οι απεργίες έχουν διάρκεια και κυρίως υπάρχει συμμετοχή και δράση από την ίδια τη βάση των εργατών, βλέπουμε και μαθαίνουμε από την ιστορία ότι μπορούν να γίνουν προωθητικές για τους ίδιους τους απεργούς και επικίνδυνες και απειλητικές για τα αφεντικά τους. Επομένως ένας αγώνας σαν των διοικητικών θα μας βρίσκει πάντα δίπλα του. Είναι εν τέλει ζήτημα του ίδιου του κινήματος να καταφέρει να συλλογικοποιήσει τις αρνήσεις του και να οργανώσει την αντίσταση του, επιλέγοντας και τα αντίστοιχα μέσα κάθε φορά.

Μπάτσοι στο Πανεπιστήμιο Πυκνώνει η συγκυρία?

Οι αστυνομικές εισβολές στις σχολές που έχουν ξεκινήσει από πέρυσι (στην **ασοεε** 28/12/12) συνεχίζουν χωρίς κανένα απολύτως εμπόδιο. Απαραίτητη είναι η εναντίωση μας σε αυτές όχι μόνο λόγω του ρατσιστικού-φασιστικού χαρακτήρα τους αλλά και επειδή προσπαθούν να παράγουν ένα αποστειρωμένο πανεπιστήμιο από αγώνες και διεκδικήσεις και ταυτόχρονα μια διαχειρίσιμη συνθήκη από τα αφεντικά. Εμείς θεωρούμε πως το πανεπιστήμιο θα πρέπει να είναι ένας χώρος τουλάχιστον ελεύθερης διακίνησης ιδεών και ταυτόχρονα πεδίο πολιτικής ζύμωσης. Επιπρόσθετα, έχει σημασία να επανοικειοποιηθούμε τον πανεπιστημιακό χώρο καλύπτοντας μέσα από αυτόν και τις ανάγκες μας και να συλλογικοποιήσουμε τις επιθυμίες μας. Τέλος, τα παραπάνω πρέπει να επιτευχθούν έξω από το στείορο ακαδημαϊκό περιβάλλον, έξω από τον ανταγωνισμό και τις εμπορευματικές σχέσεις που διαπρέπουν στο σήμερα.

Οι αφορμές των εισβολών σε κάθε πανεπιστήμιο ποικιλούν αλλά ο ρατσιστικός και φασιστικός χαρακτήρας τους παραμένει σταθερός. Συγκεκριμένα στην **ασοεε** η αστυνομία βρίσκεται καθημερινά γύρω από το πανεπιστήμιο ώστε να "καθαρίσει" το χώρο από τους μετανάστες μικροπωλητές, οι οποίοι προσπαθούν να επιβιώσουν αξιοπρεπώς πουλώντας μικροπράγματα.

Ήρθε η ώρα για συνολικές απαντήσεις. Οι απαντήσεις αυτές δεν μπορούν να δοθούν αν δεν καταρρίψουμε τον πλαστό διαχωρισμό σε ειδικούς και χειροκροτητές, αν δεν αντιληφθούμε τη γενική συνέλευση ως πεδίο ζύμωσης και τους εαυτούς μας ως αναπόσπαστο κομμάτι της κοινωνίας που οφείλει να συνδεθεί κινηματικά σε όλα τα πεδία με όσους ήδη αγωνίζονται. Ήρθε η ώρα να κάνουμε την επιλογή μας! Είτε θα μείνουμε ψηφοφόροι-καθοδηγούμενα πρόβατα, απογοητευμένοι και αμέτοχοι, με τα μυαλά μας γεμισμένα με αυταπάτες περί ατομικών λύσεων να παρακολουθούμε τη συντριβή των ζωών μας, είτε θα αυτοοργανωθούμε στα πανεπιστήμια, στις γειτονιές και στους χώρους εργασίας, έτοιμοι να ζυμωθούμε και να αναπτύξουμε σχέσεις συντροφικότητας και αλληλεγγύης και να αντισταθούμε στο μέλλον που μας ετοιμάζουν.

αυτόνομο★σχήμα
πολιτικών μηχανικών
autonomosximapm.wordpress.com

* το εφημερίδα κυκλοφορεί και σε τετρασέλιδο στο τραπέζακι του αυτόνομου σχήματος π/μ

Θετικό χαρακτηριστικό αποτελεί η εκεί δράση των φοιτητών που στέκονται δίπλα στους μετανάστες και που με τα χρόνια έχουν δημιουργήσει σχέσεις αλληλεγγύης. Παράλληλη ρατσιστική ιστορία έχει και η εισβολή στο **πανεπιστήμιο πατρών** (30/4/13) με σκοπό την απομάκρυνση των Ρομά που ζούσαν εδώ και δεκαετίες στον ευρύτερο χώρο του πανεπιστημίου.

Ο στόχος των επιχειρήσεων αυτών στις σχολές δε μπορεί παρά να είναι η αποστειρώσή τους από τους αγώνες. Ένας τρόπος να έρθουμε πιο κοντά στο ευρωπαϊκό μοντέλο: χωρίς απεργίες, χωρίς καταλήψεις, χωρίς συνελεύσεις, με μόνο στόχο τα ερευνητικά προγράμματα που αποφέρουν τεράστια χρηματικά κέρδη στις επιχειρήσεις που τα χρησιμοποιούν, προωθώντας την αντίληψη «ο θάνατός σου, η ζωή μου».

Πέρα από τα αφεντικά και την αστυνομία αυτή καθ' αυτή σε όλο αυτό βοηθάνε και άλλοι. Όχι μόνο οι μεγαλοκαθηγητάδες αλλά και αρκετοί αντιδραστικοί φοιτητές οι οποίοι στρώνουν τη εδαφος σε τέτοιες εισβολές και στην προώθηση της αναδιάρθρωσης του πανεπιστημίου. Για παράδειγμα, μια νέα εισβολή για τη σύλληψη των απεργών διοικητικών υπαλλήλων μόνο ενάντια δεν θα έβρισκε αυτού του είδους τους φοιτητές καθώς ενοχλούνται από τον δίκαιο αγώνα τους. Και τελικά όχι μόνο δεν εναντιωνόμαστε στις εισβολές αλλά με τη δράση κάποιων κάποιων έχει παραχθεί ένα πολύ εύκρατο κλίμα για αυτές. Αν δε δράσουμε άμεσα, σύντομα τα πανεπιστήμια θα γίνουν μοντέρνες φυλακές.

* As τους θυμίσουμε επίσης ότι κάθε δικαίωμα απαιτεί μια έννομη τάξη ως εγγυητή του, με κατασταλτικούς μηχανισμούς να το επιβάλλει.